

Sygn. akt II Ca 679/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSA w SO Grzegorz Ślęzak (spr.) SSR del. Mariusz Kubiczek
Protokolant	st. sekr. sądowy Alicja Sadurska

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa P. R.

przeciwko Ł. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 29 maja 2018 roku, sygn. akt I C 126/18

oddala apelację.

Sygn. akt: II Ca 679/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 maja 2018 r. Sąd Rejonowy w Opocznie po rozpoznaniu sprawy z powództwa P. R. przeciwko Ł. S. o zapłatę

- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 390 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, jednak nie przekraczającymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30, złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

Ł. S. na portalu internetowym (...) miał swój profil (...) (...) jest portalem społecznościowym, którego działalność internetowa polega na kojarzeniu osób fizycznych chcących udzielać sobie nawzajem pożyczek. Właścicielem portalu jest firma (...) S.A. w S.. W dniu 10 grudnia 2015 roku na aukcji za pośrednictwem serwisu (...) .pl (...) zawarł z J. Ł.

umowę pożyczki nr (...) na kwotę 1.000 złotych, oprocentowanie 10 % w skali roku. Spłata pożyczki miała nastąpić w 24 ratach miesięcznych. 23 raty w kwotach po 50 złotych, a 24 rata w kwocie 40 złotych płatne do 11 dnia każdego miesiąca. Łącznie do spłaty pozostała kwota 1.190 złotych, z czego 190 złotych stanowiło wynagrodzenie inwestora. Ł. S. spłacił 16 rat.

Wobec zaprzestania spłaty pożyczki (dwóch rat) Ł. S. za pośrednictwem portalu (...) został wezwany do zapłaty zaległych rat w terminie do dnia 21 czerwca 2017 roku. Ponadto wezwanie do zapłaty zostało również wysłane listem poleconym.

W dniu 24 czerwca 2017 r. J. Ł. przelał wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki zawartej w dniu 10 grudnia 2015 roku nr (...) na rzecz P. R.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 26 czerwca 2017 roku (doręczonym w dniu 7 lipca 2017 r) P. R. wezwał Ł. S. do zapłaty kwoty 390 złotych wraz z odsetkami umownymi.

Sąd zważył, iż powództwo jest zasadne.

Roszczenie strony powodowej wywodzone jest z umowy pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki została zawarta na odległość na podstawie Ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz.U z 2014 r., poz. 827 ze zm.) Przez umowę zawieraną na odległość rozumie się umowę zawartą z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie.

Poprzednik prawny powoda J. Ł. zawarł umowę pożyczki z pozwanym za pośrednictwem portalu internetowego. Okoliczność ta wynika z załączonych do pozwu dokumentów (printscreen oferty pożyczkowej, umowa pożyczki). Pozwany poza zarzutem nieistnienia zobowiązania nie przedstawił Sądowi żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska. Nie można również przyjąć, iż faktu nieistnienia zobowiązania pozwany upatruje w okoliczności, iż roszczenie dochodzone jest przez inną osobę niż pierwotny pożyczkodawca. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu nie zachodzą żadne okoliczności, które nie dawałyby podstaw do przeniesienia wierzytelności na rzecz P. R.. Taką możliwość zawierały również postanowienia umowy pożyczki (§ 7 pkt.3). Zatem pierwotny wierzyciel był uprawniony do cesji wierzytelności na rzecz P. R..

Dlatego też Sąd orzekł jak w pkt. 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył pozwanego – jako przegrywającą proces – obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda poniesionych przez niego kosztów procesu, na które złożyły się koszty opłaty sądowej w kwocie 30 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pozwany.

Apelacja zaskarżonemu orzeczeniu zarzuca:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym przyjęciu, że:
 - pozwany zawarł 10 grudnia 2015 roku umowę pożyczki,
 - pozwany otrzymał kwotę pożyczki i jej nie spłacił,

- pożyczkodawca J. Ł. przelał wierzytelność w wysokości 390 zł na pozwanego,

2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą w szczególności na błędnym przyjęciu, że:

- do zawarcia pożyczki doszło w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie,

- doszło do skutecznego przelewu wierzytelności na rzecz powoda,

- dowody przedstawione przez powoda są wystarczające do uznania, że doszło do zawarcia pożyczki, jej wypłaty i przelewu wierzytelności,

- za zasadne są roszczenia powoda w wysokości 390 zł, gdy powód nie przedstawił żadnych dowodów na roszczenia w tej wysokości.

2. naruszenie prawa materialnego poprzez

- zastosowanie ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta w sytuacji, gdy żadna ze stron nie miała statusu przedsiębiorcy i konsumenta,

- niewłaściwe zastosowanie art. 6 k.c., polegające na przyjęciu, że powód udowodnił fakt zawarcia pożyczki, jej wypłaty i przelewu wierzytelności,

- zastosowanie art. 720 par. 1 k.c., skutkujące przyjęciem, że doszło do zawarcia umowy pożyczki,

- zastosowanie art. 509 par. 1 k.c. w sytuacji, gdy brak jest dowodów na przelew wierzytelności pomiędzy cedentem a powodem.

Apelujący wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa,

2. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje;

ewentualnie

3. o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację, powód wnosił o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona albowiem podniesione w niej zarzuty: nieprawidłowej oceny materiału dowodowego z naruszeniem przepisu art. 233 § 1 kpc, co doprowadzić miało – w ocenie apelującego – do dokonania błędnych ustaleń faktycznych a w konsekwencji tego do obrazu prawa materialnego, tj. przepisów: art. 6 kc, art. 720 § 1 kc, art. 509 § 1 kc oraz przepisów ustawy z dnia 30 maja 2014 r o prawach konsumenta, są chybione.

Ocenę zarzutów apelacji rozpocząć należy od stwierdzenia, że lektura materiału aktowego wskazuje, iż Sąd Rejonowy rozpoznał sprawę w sposób wystarczający dla jej rozstrzygnięcia, przeprowadzając dowody jakie zostały mu zaoferowane, a zgromadzony materiał dowodowy poddał ocenie, odpowiadającej wymogom, jakie stawiają jej przepisy art. 233 i 328 § 2 kpc w zakresie okoliczności, które dla rozstrzygnięcia mają znaczenie istotne.

Takiej prawidłowej, swobodnej oceny dowodów w żadnym wypadku nie można uznać za dowolną.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż powód wykazał fakt zawarcia umowy pożyczki, brak jej spłaty w kwocie dochodzonej pozwem oraz przelew wierzytelności z tego tytułu.

Ustalenia w powyższym zakresie znajdują oparcie w powołanych przez ten Sąd dowodach w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zaskarżony wyrok odpowiada też powołanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu i nie narusza wskazanych w apelacji przepisów tegoż prawa.

Wbrew bowiem stanowisku apelującego podstawy zaskarżonego rozstrzygnięcia nie stanowią przepisy ustawy z dnia 30 maja 2014 r o prawach konsumenta, lecz prawidłowo zastosowane przepisy art. 720 § 1 i art. 509 § 1 kc.

W okolicznościach zatem niniejszej sprawy, nie można Sądowi I instancji skutecznie zarzucić wskazanych w apelacji uchybień procesowych oraz obrazy prawa materialnego.

W tych wszystkich okolicznościach uznać należy, że apelacja zmierza jedynie do nieskutecznej polemiki z prawidłowym stanowiskiem Sądu I instancji.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako nieuzasadnioną.